

TYPHA ANGUSTIFOLIA L.

orobinec úzkolistý / páłka úzkolistá

Čeleď: orobincovité

Rozšíření:

Vyskytuje se v celé Evropě s výjimkou nejsevernějších částí Skandinávie, ostrůvkovitě přesahuje do střední části Ruska. Dále roste v severozápadní části Afriky a v střední části Severní Ameriky, v Austrálii a na Novém Zélandě. U nás roste roztroušeně po celém území od nížin do středních poloh.

Ekologie:

Roste na březích stojatých i tekoucích vod, v místech se stálou vodní hladinou, především v bahnitěm litorálu rybníků a tůň. Často vytváří husté monokulturální porosty, nesnáší dlouhodobé snížení vodní hladiny.

Popis:

Vytrvalá statná rostlina s výrazným oddenkem, se silnou přímou lodyhou a s dlouhými listy vzpřímenými. Lodyha je tvořena vzdušným arenkem zásobujícím rostlinu, resp. její spodní část potřebnými plyny. Listy jsou tmavěji zelené, často delší než květenství, široké maximálně do 10 mm. Rostlina vytváří placatý a úzký vějíř listů odstávajících od lodyhy pouze pod ostrým úhlem. Květenství je tvořeno dvojicí válcovitých až 30 cm dlouhých palic, spodní samičí, horní samčí, která po opylení odpadá. Tmavě hnědé palice jsou od sebe vzdálené minimálně 3 cm nahým větvením, průměr palic dosahuje nejčastěji do 2 cm. Samčí květy vyrůstají v úžlabí zřetelných listenů, plodová stopka výrazně chlupatá, s chmýrem. Chmýr po dozrání zajišťuje po rozpadu palice ideální šíření větrem. Kvete od června do srpna.

FILIPENDULA ULMARIA (L.) Maxim.

tužebník jilmový / tůžobník brestový

Syn.: *Spiraea ulmaria* L., *Ulmaria palustris* Moench, *Ulmaria obtusiloba* Opiz

Čeleď: růžovité

Rozšíření:

Evropa, Malá Asie, Kavkaz, Sibiř, Altaj, Mongolsko, byl zavlečen i do Severní Ameriky. Nominální poddruh (na našich snímcích) u nás roste poměrně hojně, na jižní Moravě se dosti vzácně vyskytuje ještě v poddruhu *F. u.* subsp. *picbaueri*.

Ekologie:

Roste na vlhkých březích vodních toků, na prameništích, vlhkých loukách, světlých lužních lesích, v pásmu od nížin až do podhůří.

Popis:

Vytrvalá bylina, až 200 cm vysoká, lodyha vystoupavá až přímá. Listy lichozpeřené, lístky vejčité, vroubkovaně pilovité, koncový lístek 3laločný. Květy obvykle 5četné, bílé, v bohatém vrcholičnatém květenství. Kvete od května do srpna. Plodem je nažka.

Poznámka:

Jedná se o prastarou léčivou rostlinu, která byla používána už ve starověku.

PHRAGMITES AUSTRALIS (Cav.) Steud.

rákos obecný / trst' obyčajná

Syn.: *Arundo australis* Cav., *Arundo phragmites* L., *Arundo vulgaris* Lam., *Phragmites communis* Trin., *Phragmites vulgaris* Samp., *Phragmites gigantea* J. Gay

Čeľad': lipnicovité

Rozšírenie:

Kozmopolitný druh rozšírený takmer po celom svete okrem vysokých hôr a niektorých tropických oblastí - celá Európa (okrem Islandu), severná Afrika, Makaronézia, tropická i južná Afrika, Madagaskar, Sibír, západní Ázia (Sýria, Jemen, Kuvajt), Malá a Stredná Ázia, Ďaleký východ (i Jakutsko a Kamčatka), India, Indočina, Austrália, Nový Zéland, Tichomorje (Melanézia, Polynézia, Havajské ostrovy), Severná Amerika (na severe až po juhozápad Northwest Territory), Stredná i Južná Amerika (okrem Amazónie).

Ekológia:

Močiare a podmáčané plochy, tvorí pásмо pobrežných porastov stojatých alebo pomaly tečúcich vôd. Zriedkavejšie aj ako burina na podmáčaných poliach. Konkurenčne silný druh, ktorý vytvára takmer monokultúry.

Opis:

Trvaca tráva s tuhým, v dolnej časti chlpatým, v hornej časti holým stebлом vysokým až 4,4 m a článkovaným podzemkom. Listové pošvy objímavé, dlhé až 25 cm. Listy do 50 cm dlhé a až 4 cm široké. Jazyček chýba, nahradený je bielymi chlpmi. Súkvetím je hustá metlna, klásky sú 3–7kveté. Kvitne v auguste až septembri.

Poznámka:

Steblá slúžili na zakrývanie stiech.

FICARIA VERNA Huds. subsp. **BULBIFERA** Á. Löve et D. Löve

orsej jarní hlíznatý / blyskáč cibulkatý

Syn.: *Ranunculus ficaria* var. *bulbifer* Marsden-Jones, *Ficaria bulbifera* (Marsden-Jones) Holub

Čeleď: pryskyřníkovité

Rozšíření:

Evropský druh, chybí v nejzápadnějších a nejjižnějších oblastech kontinentu, druhotně se vyskytuje i v Severní Americe. U nás na celém území.

Ekologie:

Roste na vlhkých loukách, v listnatých lesích a křovinách, také v parcích, v pásmu od nížin až do podhůří, vzácně až do hor.

Popis:

Vytrvalá bylina, lodyha vystoupavá, 6–10(–15) cm dlouhá, kořenující, v úžlabí listů s pacibulkami, z jedné lodyhy vyrůstá jediná květní stopka, která je olistěná. Listy řapíkaté, srdčité vejčité nebo okrouhle ledvinité, až 45 mm dlouhé, na okraji nepravidelně vroubkované, lesklé, lysé, netvoří přizemní růžici, směrem vzhůru se listy zmenšují. Květy leskle zlatožluté, kališní lístky vejčité, lysé, korunní lístky úzce vejčité, lysé. Kveté od března do května. Plodem jsou nažky, které jsou obvykle zakrnělé.

Záměny:

Podobný druh *Ficaria calthifolia* se odlišuje především nekořenujícími lodyhami, květní stopky jsou zároveň neolistěné.

ARCTIUM TOMENTOSUM Mill.

lopuch plstnatý / lopúch plstnatý

Syn.: *Lappa arctium* Hill., *Lappa tomentosa* (Mill.) Lam., *Lappa bardana* Willd., *Lappa bardana* Moench subsp. *tomentosa* (Mill.) Čelak.

Čeled': hvězdnicovité

Rozšíření:

Vyskytuje se v Evropě a v západní Asii. Západní hranice jeho areálu prochází střední Francií, na sever zasahuje do jižního Švédska a jižního Finska a přibližně podél 60° s. š. pokračuje až do střední Sibíře. Jižní hranice probíhá od severní Itálie, jižní části Balkánského poloostrova až do Střední Asie. Byl také zavlečen na Britské ostrovy. U nás roste hojně, zejména v kulturní krajině nižších a středních poloh celého území.

Ekologie:

Lopuch plstnatý je hojným druhem na rumišťích, skládkách, v příkopech, podél cest a polních okrajů. Roste na sušších, až čerstvě vlhkých, živinami bohatých, neutrálních až bazických půdách. Častý je také na různě ulehých antropogenních substrátech.

Popis:

Dvouletá nebo víceletá, 0,5–1,5 m vysoká bylina s přizemní růžicí velkých listů. Bohatě větvená lodyha je přímá, rýhovaná a pavučinatě chlupatá. Nejčastěji bývá světle zelené barvy a tmavočerveně nebo hnědě naběhlá. Listy jsou řapíkaté, řapík přizemních listů může být až 30 cm dlouhý, často je červenavě naběhlý. Čepel je široce vejčitá, špičatá a na bázi srdčitá. Na líci je řídce krátce chlupatá a na rubu má vystouplou žilnatinu. Úbory tvoří chocholičnaté květenství, přičemž stopky úborů jsou 3–10 cm dlouhé. Zákrov je kulovitý, tmavě zelený, hustě pavučinatě chlupatý a za plodu nahoře otevřený. Květy jsou oboupohlavné, trubkovité a delší než zákrovní listy, které jsou střechovitě uspořádané. Korunní cípy bývají červenofialové, vzácně bílé. Plodem jsou vřetenovité šedohnědé nažky. Kvete od června do září.

SYMPHYTUM OFFICINALE L.

kostival lékařský / kostihoj lekársky

Syn.: *Symphytum officinale* L. subsp. *eu-officinale* Domin

Čeled': brtnákovité

Rozšíření:

Eurasijský druh - od severního Španělska přes střední a východní Evropu až do západní Sibíře a Střední Asie. Druhotně i v Severní Americe. U nás roztroušeně až hojně po celém území.

Ekologie:

Roste na březích potoků a řek, v příkopech, na vlhkých loukách a na vlhkých ruderalních stanovištích, na půdách bohatých živinami, v pásmu od nížin až do hor.

Popis:

Vytrvalá bylina s řepovitým oddenkem, 60–100 cm vysoká, lodyha přímá, dole křídlatě hranatá, nahoře větvená, listy střídavé, vejčitě kopinaté až kopinaté, celokrajné, chlupaté, přízemní řapíkaté, lodyžní přisedlé, květy v hustých dvojvijanech, krátce stopkaté, 5četné, kalich hluboce rozeklaný, koruna trubkovitě baňkovitá červenofialová nebo načervenalá. Plodem je tvrdka.

Využití:

Již od středověku patří kostival lékařský k vyhledávaným léčivým rostlinám, používá se především oddenek, ale i nať. Příkladá se na rány, zpracovává se do mastí, účinky se osvědčují při léčbě revmatismu, dny, pohmožděnin, křečových žil apod. Přidává se také do mýdel a šamponů.

VALERIANA OFFICINALIS L.

kozlík lékařský / valeriána lékařská

Syn.: *Valeriana exaltata* Mikan, *Valeriana palustris* Kreyer

Čeled': kozlíkovité

Rozšíření:

Roste v celé Evropě, zasahuje i do vyšších poloh severní Skandinávie. Na mnoha místech byla druhotně rozšířena. U nás roste často na celém území, a to v nižších a středních polohách, nezasahuje do vysokých hor. Na Slovensku je rozšíření obdobné, chybí v horách.

Ekologie:

Roste v eutrofních vlhkomilných loukách a vysokobylinných lemových společenstvech, často podél toků, nalezneme ji také na synantropních stanovištích (železniční a silniční náspy).

Popis:

Rostlina dorůstající až 2 m výšky, lodyha je lysá, podélně rýhovaná, řapíkaté listy mají 6–9 párů lístků, které jsou po okraji zubaté. Bílé, častěji růžové květy jsou uspořádány ve vidlanovitých latách, koruna do 5 mm délky. Kvete od června do srpna.

Využití:

Kozlík lékařský se používá jako léčivá bylina (proti kašli, na zklidnění, při nespavosti atd.), vaří se z něj čaj, získává se i tinktura. Přidává se také do parfémů i do jídel jako dochucovadlo.

CHELIDONIUM MAJUS L.

vlaštovičník větší / lastovičník větší

Čeleď: makovité

Rozšíření:

Eurasijský druh - jižní a střední Evropa, na sever zasahuje až do jižní Skandinávie, mírné až subarktické pásmo Asie, areál sahá až do střední Číny a Japonska. Druhotně i v Severní Americe a na Novém Zélandě. U nás se vyskytuje roztroušeně až hojně téměř na celém území, v horských oblastech jen vzácně.

Ekologie:

Roste na návších, v zahradách, kolem cest, na rumištích, na mírně zastíněných stanovištích, především v pásmu od nížiny až do podhůří.

Popis:

Vytrvalá bylina, oranžově mléčící, 30–90 cm vysoká, lodyha přímá, větvená, roztroušeně chlupatá, listy řapíkaté, měkké, čepel lichožepeřená, lístky vejčité, vroubkované, na líci sytě, na rubu sivě zelené. Květy v 2–6květém okolíku, 1–2 cm v průměru, 4četné, korunní lístky žluté, kvete od května do září. Plodem je tobolka.

Využití:

Rostlina je jedovatá, používá se ve farmaceutickém průmyslu i v lidovém léčitelství. Tekutinou z vlaštovičníku se potírají bradavice, má zřejmě i antibakteriální účinky, rostlina se přidává i do čajových směsí. Ze semen se získává technicky upotřebitelný olej. Využívá se i při barvení látek a vlny na žluto.

IMPATIENS NOLI-TANGERE L.

netýkavka nedůtklivá / netýkavka nedotklivá

Syn.: *Impatiens lutea* Lam.

Čeleď: netýkavkovité

Rozšíření:

Cirkumboreální druh, roste v Eurasii od Pyrenejského poloostrova a Velké Británie po Japonsko a Kamčatku. Na sever její areál zasahuje do Skandinávie po 65° s. š., na jih po Kalábrii, Černou Horu, Bulharsko a Kavkaz. Na severoamerickém kontinentu roste na Aljašce a v západní Kanadě. U nás se vyskytuje téměř na celém území, méně častá je v suchých a zkulturnovaných oblastech jižní Moravy. Chybí v nejvyšších horských polohách. V průběhu 20. století ji v některých lokalitách začala vytlačovat expanzivní netýkavka malokvětá (*Impatiens parviflora*) a někde také ustupuje v důsledku likvidace vhodných stanovišť podél vodních toků.

Ekologie:

Osidluje břehy lesních potoků, zastíněné břehy řek, lužní lesy, vlhké listnaté, jehličnaté i smíšené lesy, okolí lesních pramenišť a mokřady. Roste na vlhkých, humózních a živinami bohatých půdách. Netýkavka nedůtklivá vyžaduje zastíněné stanoviště a vyšší vzdušnou vlhkost, při déle trvajícím suchém a teplém počasí odumírá.

Popis:

Jednoletá lysá bylina dorůstající do výšky 30–80 cm. Lodyha je přímá, v horní části větvená, zelená až nařialovělá. Lodyžní listy jsou střídavé, řapíkaté, vejčité až vejčité kopinaté a tupě zašpicatělé. Čepel je hrubě zubatá, na svrchní straně tmavá a zespodu světle zelená. Květy rostou v úžlabích listů, jsou dlouze stopkaté, zlatožluté a uvnitř červeně tečkované. Korunních lístků je 5, přičemž přední je velký a postranní a zadní páry jsou srostlé. Plodem je úzce elipsoidní tobolka. Kvete v červenci a v srpnu.

Poznámka:

Dříve se používala jako léčivka.

CALTHA PALUSTRIS L.

blatouch bahenní / záružlie močiarme

Čeleď: pryskyřníkovité

Rozšíření:

Rostlina je rozšířena po celé Evropě se vzácnějším výskytem na jihu, dále roste v Asii mimo tropické pásma a v Severní Americe. U nás roste po celém území, na Slovensku taktéž.

Ekologie:

Roste na vlhkých až mokřích stanovištích, jako jsou vlhké louky, prameniště, mokřady, podél vodních toků a v lužních lesích.

Popis:

Vytrvalá bylina, přes 50 cm vysoká, vystoupavé až poléhavé a větvené lodyhy. Listy jsou lesklé, tmavozelené, široce srdčité. Květy jsou jednotlivé, pětičetné, výrazně žlutě zbarvené. Kveté od dubna do června žlutými květy. U nás se rozlišují 4 subspecie s určitou fytogeografickou vazbou, ale přesné určení vyžaduje zralé a vyvinuté měchýřky a je značně obtížné.

Poznámka:

Rostlina je jedovatá, obsahuje isochinolinový alkaloid magnoflorin. V kultuře se občas pěstují rostliny s výraznějšími květy.

GAGEA LUTEA (L.) Ker-Gawler

křivatec žlutý / krivec žltý

Syn.: *Gagea sylvatica* Loud.

Čeleď: liliovité

Rozšíření:

Evropa (kromě nejsevernějších oblastí), Asie, u nás je tento druh poměrně hojný.

Ekologie:

Roste na vlhčích stanovištích, v lužních lesích, na aluviálních loukách, a to od nížin až do podhůří hojně, ve vyšších polohách vzácněji.

Popis:

Vytrvalá bylina s cibulkou, 10–25 cm vysoká, s jediným přizemním listem, který má na konci výraznou kápoitou špičku, přímou lodyhou se dvěma kopinatými lodyžními listy a žlutými květy v koncovém okolíku. Kvete od března do dubna.

Poznámka:

I když o křivatci píše už Tadeáš Hájek z Hájku v Herbáři (Matthioli z r.1562) jako o typicky české léčivé bylině, dnes se již v léčitelství nepoužívá. Tato nenáročná a poměrně půvabná rostlina není ani nikterak obvyklá v kultuře.

ALNUS GLUTINOSA (L.) Gaertn.

oľše lepkavá / jeľša lepkavá

Syn.: *Betula alnus* var. *glutinosa* L., *Betula glutinosa* (L.) Lam., *Alnus vulgaris* Pers.

Čeľad': břízovité

Rozšírenie:

Európa, západná Sibír, Malá Ázia. Sekundárne na Azorských ostrovoch a v Severnej Amerike. V ČR a SR takmer na celom území.

Ekológia:

Brehy riek a potokov, mokrade, prameniská, rastie na naplaveninách, vlhkých pôdach so stálou hladinou podzemnej vody. Tvorí spoločenstvá s močiarnymi druhmi rastlín.

Opis:

Ker alebo často viackmenný strom, do 35 m vysoký. Koruna vajcovitá, u starších jedincov až ihlanovitá. Borka v mladosti hladká, neskôr rozpukaná, sivočierna až čiernehohá. Púčiky stopkaté, obrátene vajcovité, lepkavé. Listy stopkaté, čepeľ obrátene okrúhlasto vajcovitá až okrúhlastá, na báze široko klinovitá, na okraji nepravidelne dvojito pílkovitá, na vrchole tupá alebo vykrojená, na líci sýtozelená, na rube holá. Jahňady sa zakladajú na jeseň, rozkvitajú v jari pred pučaním listov. Samčie jahňady po 2–5, do 70 mm dlhé, samičie po 3–5, vajcovité, šišticky 8–12 mm dlhé. Nažky ploché, vajcovito 5-uholníkové, čiernehohá, lesklé.

Poznámka:

Rýchlo rastúca drevina, drevo je vo vode dosť trvanlivé. Využitie v drevárskom priemysle.

SALIX CINEREA L.

vrba popelavá / vrba popelavá

Čeleď: vrbovité

Rozšíření:

Eurasijský druh, v Evropě se vyskytuje téměř po celém území s výjimkou západní části, chladného severu a nejteplejšího jihu. Areál dále pokračuje přes stepní oblasti na západní Sibiř, přes Ural do Střední Asie, na východ až do podhůří Altaje. V ČR roztroušeně na celém území od nížin do podhorských oblastí.

Ekologie:

Roste v lužních lesích, podél vodních toků, u tůní a slepých ramen, v bažinách a v terénních sníženinách kolem rybníků. Snáší stagnující vodu i záplavy, také mírný zástín. Vyskytuje se na živinami bohatších neutrálních až slabě kyselých hlubších těžších půdách, ve společenstvech svazů *Salicion cinereae*, *Alnion glutinosae*, *Salicion albae*. Dožívá se asi 40 let.

Popis:

Dvoudomý keř, 2–5 m vysoký, bochníkovitého vzrůstu. Větve s hladkou šedou borkou, na dřevě po sloupnutí kůry s výraznými lištami. Letorosty hustě krátce šedě chlupaté, stejně jako dvouleté větvičky. Pupeny 3–4 mm dlouhé, květní až 6 mm, chlupaté, kryté 1 šupinou. Listy podlouhle vejčité až obkopynaté, čepel 6–9 cm dlouhá, 2–3 cm široká, na bázi klínovitá, na líci roztroušeně, na rubu hustěji chlupatá. Řapík 4–8 mm dlouhý, palisty výrazné, většinou vytrvalé. Jehnědy elipsoidní až válcovité, 2–4 cm dlouhé, 0,9–1,5 cm široké, přisedlé, s opadavými listeny na bázi. Samčí květy se 2 tyčinkami, samičí se stopkatým chlupatým semeníkem, květní listeny načernalé, dlouze chlupaté. Tobolka se 2 chlopněmi, v každé 5–7 základů semen. Kveté v dubnu a květnu před rašením listů.

Záměny:

Jedná se o poměrně dobře poznatelný druh i v době vegetačního klidu. Jednak už z dálky svým bochníkovitým habitem a také lištami na dřevě po sloupnutí kůry (lišty mají pouze 2 u nás původní vrby). Na pohled zaměnitelným druhem (hlavně bez olistění) je *Salix aurita* - vrba ušatá, která má rovněž lišty na dřevě (menší a méně výrazné). Podobná je také svým kulatým tvarem, chlupatými letorosty, ale 2leté větvičky jsou už lysé a lesklé.

SALIX PURPUREA L.
vrba nachová / vrba purpurová
Čeľad': vrbovité

Rozšíření:

Evropa (střední a jižní), severní Afrika. Chybí ve Skandinávii a severovýchodní Evropě. Na východě po Bělorusko, na Balkáně a v západní Asii ji střídají příbuzné druhy. Vertikální rozmezí 100–2 300 m n. m. V ČR roztroušeně po celém území od nížin do nižších částí horských poloh. Nejvýše na Šumavě na Knížecích pláních v 990 m n. m.

Ekologie:

Roste v pobřežních křovinách a břehových porostech podél potoků, řek a vodních příkopů, na štěrkových náplavech bystřin, na minerálně bohatších kamenitých půdách, na silikátových i bazických podkladech. Diagnostický druh společenstev řádu *Salicetalia –purpureae*.

Popis:

Opadavý dvoudomý keř dosahující 2–8 m výšky. Kmínky dorůstají asi do 15 cm v průměru. Borka šedá, hladká, letorosty lysé, šedavě zelené, až nažloutlé či načervenalé. Kůra výrazně trpké chuti (zvěř tuto vrbu neokusuje), lýko nápadně žluté barvy. Pupeny střídavé, vz. vstřícné, 2–3 mm dlouhé, květní 5–7 mm dlouhé, načervenalé, lysé; kryté 1 šupinou. Listy střídavé, vz. vstřícné, obkopinaté; čepel 3–12 cm dlouhá, 0,8–1,2 cm široká, v dolní části celokrajná, v horní pilovitá, lysá, na líci zelená, vespod sivá či namodralá; řapík 2–4 mm dlouhý, palisty chybí. Jehnědy válcovité, 2–3 cm dlouhé, přisedlé, ohnuté. Samčí květy zdánlivě s 1 tyčinkou, nitky původně 2 tyčinek srostlé, prašníky před rozkvětem načervenalé. Samičí květy s přisedlým chlupatým, vejcovitým semeníkem, téměř bez čnělky. Tobolky vejčité asi 4 mm dlouhé. Kveté před rašením listů od dubna do května, plody dozrávají začátkem léta. Dožívá se asi 40 let.

Využití:

Používá se ke zpevnování břehů, pěstována také ve vrbových pro řez proutí na košíkářské účely, také v sadovnictví s několika kultivary. Ze všech zástupců rodu *Salix* právě vrba nachová obsahuje v kůře největší

množství kyseliny salicylové. Účinky zmíněné látky byly prokazatelně známy již starověkým africkým civilizacím (Sýrie a Egypt) a v praxi jich využívala samozřejmě rovněž antická medicína – např. Hippokrates ordinoval šťávu z vrbové kůry k tišení revmatických či porodních bolestí. Ve středověku byl velmi populární odvar z vrbové kůry jako lék na horečku. Později z vrbové kůry extrahovaná látka „salicin“ byla jedním z prvních impulsů k výrobě dnes světoznámého Aspirinu, či Acylpirinu.

<http://botany.cz>

POPULUS TREMULA

topol osika

Čeleď: vrbovité

Rozšíření:

Od nížiny po střední horský stupeň (v Alpách do 2000 m n.m.), často v lesních světlínách, v lesních lemech, podél cest, ve starých lomech a šterkovištích, na křovinatých úhorech, ve východní Evropě často vytváří lesní porosty.

Ekologie:

Je nezávislá na půdě, roste na vápenci i na silikátových horninách, nevyžaduje ani výživné, ani zásadité půdy. Jako pionýrská dřevina osidluje i živinami chudé, kamenité, suché, surové (nehumózní) půdy. Je to mrazuvzdorný, celkovým suchem málo poškozovaný, hluboko kořenující světlomilný strom s hojnými kořenovými výmladky. Je rozšířen v celé Evropě, severní Africe, Malé Asii a na Sibiři.

Popis:

Je to rychle rostoucí, až 30 m vysoký listnáč se širokou, řídkou korunou. Letošní větévky jsou lysé, leskle světle hnědé. Listy střídavé s řapíkem z boku zploštělým, stejně dlouhým jako čepel, která je okrouhlá až vejčitá, 3 až 8 cm dlouhá, hrubě zubatá, zprvu chlupatá a záhy olysálá, na líci leskle zelená, na rubu světlejší. Listy na na silnějších větvích jsou větší (až 15 cm), vejčité až okrouhlé, poměrně krátce řapíkaté.

Dvoudomý strom, vykvétá před rašením listů. Podpůrné listeny květů jsou dřípené, ale nikoli vlnatě brvitě. Samčí květy jsou visuté, silné válcovité jehnědy, až 11 cm dlouhé, zprvu červené, později blednoucí. Samičí květy jsou stejně dlouhé jehnědy, červenavé. Plodem je tobolka, pukající dvěma chlopněmi, semena jsou velmi drobná, se svazečkem chlupů. Kůra je zprvu šedozeleňá, dlouho hladká, borka je černošedá, podélně brázditá. Kvete v březnu a dubnu, plody dozrávají v květnu a červnu.

Možnost záměny:

Občas může nastat záměna s jinými druhy rodu topol.